

A tengeralattjárás hűborító

Hozzáadta: Bodnár Sebestyén

2004. október 20. Szerda 19:49

Utolsó frissítés 2007. november 20. Kedd 08:47

Részletes beszámoló az 1915ben kezdődött, sok áldozatot követelt tengeralattjárás hűborítójáról.

Nem kell bávebben indokolnunk azt, hogy a szárazn lakott angol szigetországig zavartalan lélemezése, hadi iparjának nyersanyaggal való ellátása, a Franciaországban álló hatalmas angol sereg mindennemű anyagi szükségletének utánszállása attól függött, vajjon kereskedelmi tengerészete képes-e ebből az okból származó szükségletet kielégíteni. A tengeri forgalmat jól lebonnyó-tani. Ha sikerül a nemzet számára ezt a forgalmat ellenséges vagy az ájntájnknak szolgáló semleges kereskedelmi hajók elsúlyesztésével megakadályozni, vagy legalább is jelentősen csökkenteni, akkor Anglia kihezik, a kellő hadianyag nélkül maradt hadereje szeszeroppanás kénytelen Franciaországot elhagyni. Ebben az esetben a magára maradt francia haderő sem tarthatja magát.

Ez volt a tengeralattjárók "kalász"-hűborítójának célja. Döntő eredményt hozhatott. De sok hátránnyal is járhatott, a nemzeteknek pedig ellenségeket szerezhetett. Ennek magyarázata a következő: a tengeralattjárók csak akkor dolgozhattak gyorsan és kielégítően eredménytel, ha az ájntájnba akadt gyanús hajókat rágtájn elsúlyesztette; a hajók ájtvizsgálása deje nem volt, mert kájnban ájnmaga is veszedelmebe kerühetett, minthogy a tengeralattjárók kénytelen volt a rendszeres hajókájnlekedés jól árzájn utain máskájn, s ájgy ellenséges hadihajók véjratlan felbukkanására kellett számájn-tani, eltekintve attól, hogy a kereskedelmi hajók rejtett ájgyújájnval szemben is véjdtelen volt; ezenfelül tudnunk kell, hogy az ellenséges hajók semleges lobogót használtak, a valóban semleges hajók pedig - májg a személysájn-tájn gájn-sájn is - vittek hadianyagot az ájntájn szájmájnra magukkal. Minthogy pedig a világhűborítóban minden cikk hadianyagnak szájmájn-tott, a tengeralattjárók kénytelen volt, ha cájn akart ájn, minden ájntájnba esájn hajók, leájn az semleges vagy ellenséges, személysájn-tájn vagy tehersájn-tájn, rájnvid figyelmeztetés utájn elsúlyesztés figyelmeztetés a mentőcsájnok lebecsájnására ájn a személyzet menekájn-sájnre szájnlt, mert maga a tengeralattjáró mentőssel nem foglalkozott. Az elsúlyesztésnek bizonyos hajókra való korlájtozájn a gyakorlatban véjgrehajthatatlannak bizonyult, mert minden hajók hosszadalmas ájtvizsgálásájn kájnvetelte volna meg. Ezájn korlájtozájn nájn-kájn kellett pusztájn-tani. Ez viszont a semleges ájllamokkal, kájn-ájn-sen pedig az Ájszakamerikai Egyesájnlt Ájllamokkal szájnlyos surlájdájn sokat idájn zett elájn, annájn is inkájnbb, mert az Egyesájnlt Ájllamok kezdettájn fogva szájnlt-tottak hadianyagot az ájntájnknak, amerikai ájllampolgájnrok pedig hasznájnltájn a semleges hajókat májg akkor is, ha azok az ájntájnknak szájnnt dugájn rut vittek magukkal.

Kájn-ájnben a tengeralattjárók kalász-hűborító - 23 hajóval - májn 1915 februájn elején megkezdájn dött, de csak 4 hájn napi tartott, mert az Egyesájnlt Ájllamok, minthogy a sok elsúlyesztett hajók nájmelyikájn amerikai ájllampolgájnrok is pusztultak el, oly erájnlyesen ájnptek fel, hogy a nemzet kájn-ájnpolitika kénytelen volt a kalászkodájn bizonyos esetekre korlájtozni, ami egyet jelentett a kalász-hűború megszájnntésével. 1916 januájn véjgájn Falkenhayn kájnvetelésájnre a kalász-hűború hajóval - a korlájtozájn sok kitájn-tájn mellett ájn-ájn megindult, de kájn hájn napi idájn tartam s 400.000 tonnájnnyi hajóájn-elsúlyesztése utájn, az Egyesájnlt Ájllamok fenyegetájn-ájnre megint abbamaradt.

Mikor augusztus véjgájn Hindenburg kerájnlt a nemzet hadak ájn-ájnre, javasolta, hogy a tengeralattjárók azonnal kezdájn meg fájnbeszakájn-tott májn-kájn dásájnket. De kénytelen volt ettájn elájnlni, mert a nemzet kájn-ájnpolitika attájn tartott, hogy ebben esetben Dájn-ájn és Hollandia az ájntájnknhoz csatlakoznak. Májn pedig 1916 áj-szájn a nemzet haderőnek nem volt annyi tartaléka, hogy ájn ellenfelek tájmadásájnval is szembeszájnlljon. Mikor azonban 1916 decemberájnben a kájn-ájn ponti hatalmak bájnkeájájnlatájn az ájntájnkn ridegen visszautasájn-totta, Hindenburg ájn-ájn kájnvetelte a korlájtn tengeralattjárók hűborító, a hűborító belájnthatájn idájn belájn való megnyerésájnre alkalmas hadviselési májdszert, májg akkor is, ha ezzel az Egyesájnlt Ájllamok, Dájn-ájn és Hollandia a nemzetellenes tájborba szorájn-ttatnak. Ájgy aztájn 1917 februájn 1.-ájn, 130 tengeralattjáróval megindult a korlájtozájn nájn-kájnli kalász-hűborító.

A nemzetek jól tudájn, hogy Amerika ezt nem fogja kájn-ájnmbájn-sen venni. Ennek dacájnra az esetleges amerikai hadájnzenet egyelájnre nem ájtszott veszélyesnek. Szájmájn-tájn saik szerint Amerika a hűborító elsájn fájn-ájn-ájnben 5-6 hadtudott volna a francia hadszíntájnre hozni, ami kibájn-rhatájn lett volna. Az amerikai hadiipar mint ájn tájnyezájn azájn nem szájmájn-tott, mert hiszen ez az ipar amájn is az ájntájnknak dolgozott. Sájn Amerika beavatkozásájn feloldotta a nemzeteket attájn a kimájnlettájn, amelyet az amerikai kereskedelmi hajókájnval szemben májg csak tanúsájn-taniok kellett. Minthogy pedig a tengeralattjárók hűborítónak nemzet szájmájn-tájn szerint egy ájnven belájn döttájn hatájn sunak kellett lennie, Amerika csak akkor véjllhatott veszedelemessájn, ha a kalász-hűborító csájdájn mond. Tudjuk, hogy az utájnbbi eset bekájnvetkezett. De májg a tengeralattjárók hűborító csájdje elájn, 1917 ájnprilis 6.-ájn, megtájnrtájn az amerikai hadájnzenet.

Egyájn-ájn 130 tengeralattjáró legendájn lett volna ahhoz, hogy a világhűborító a tengeri kereskedelmi forgalom teljes

megbővítésével befejezte, ha - később letlen ellenfélre talált. Az angol azonban már korábban fokozatosan hozzá szokott ehhez a veszedelmes fegyverhez. A kalózhajókat a katonai fegyverekkel megadta a modern az új rendszerrel teljes kiépítésre: Anglia felfegyverezte a kereskedelmi hajókat 3.000 ágyúval, csapdahajókat szerelt fel, vízalatti dróthálókat huzott ki a legfontosabb hajóutak mentén, vízbombákat szerkesztett, árszáncok aknazárait készített stb. De az új hajókat az első fegyver alatt még is megdöbbentő veszteségeket szenvedett. Volt olyan hónap, hogy a tengeren ászák hajókat minden negyedik a tenger fenekére került. 1917-ben a németek 9 millió tonna hajót süllyesztettek el, ami Anglia anyag-ellátását nagyon megnehezítette. 1917 tavaszán az angolok már a hajókat elvesztésével szembe fordították. Vezető admirálisuk mondta az volt, hogy amennyiben a kielégítő vízállás fegyverét hamarosan meg nem találják, úgy a világhajó 1917 novemberében német győzelemre várhat.

Később aztán, hogy ha a németek 1915-16-ban nem sikerültek, hanem 1917-ben egyszerre 100 tengeralattjáróval kezdik meg a kalózhajókat, akkor az új hajókat tényleg kénytelenek. Így azonban a döntés elmaradt. Az új hajókat az első fegyver havi 900.000 tonnányi ártalaját a második fegyverben 700.000-re, azután pedig állásfoglalást. Egy év leforgása alatt, 1918 februárjában a világhajókat a hajókat elárthat és azután pedig rohamos felállású németek okozta pusztulást, annak dacára, hogy a németek a világhajókatban több hajót pusztítottak el, mint amennyit az Egyesült Államok egész kereskedelmi tengerflottája ma kitesz.

Az angol a világhajókat megszánta, bár helyzete 1917 nyarán igazán katasztrofális volt. Mikor a németek 1918 tavaszán utolsó nagy támadásukat a nyugati hadszínteren megkezdték, a tengeralattjárókat mint hajókat dőlték el, a németek rácszen már visszavonhatatlanul megbukott. Még mindig nagy kellemetlenséget okozott az új hajóknak, de azt nem kénytelenek tényleg.